

V Evropě ještě dozívají reakce na zprávu bývalého předsedy italské vlády a exprezidenta Evropské centrální banky Maria Draghiho o konkurenceschopnosti EU. Ten v ní konstatuje, že Evropa zaostává za USA a Čínou především vinou vysokých nákladů na energie, jejichž příčinou je nárůst výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. A platí-li ekonomický deficit definovaný v Draghiho zprávě na makroúrovni, je jasné, že v rámci EU bude vlak nejrychleji ujíždět právě státům, kde za energie budou firmy a lidé platit nejvíce. Občané ČR přitom patří k největším čistým exportérům elektřiny v Evropě. Ačkoliv tedy hrajeme vzorně podle pravidel stanovených EU a vytváříme dostatek energie svépomocí, ve většině zemí, které čistou energii primárně dováží, platí lidé za energie mnohem méně. Tento paradox okomentoval dlouholetý energetický expert Ivan Noveský slovy: »To nelze vysvětlit jinak, než že tyto státy mají své národní vlády, které nenechávají své občany tolik okrádat. Pokud česká firma platí za elektřinu 3,32 Kč/kWh a stejná firma v USA zaplatí za stejnou elektřinu 0,91 Kč/kWh, tak nemůže ta česká té americké konkurovat«.

Noveský zdůrazňuje, že za vysoké ceny energií však nemůže pouze Brusel a Green Deal, jak se politici snaží často prezentovat, ale také vlády národních států. Pro srovnání toho, jak si vede ČR, není nutné chodit ani tak daleko. Jak jinak si vysvětlit, že průměrná cena pro domácnost ve 2. pololetí 2023 byla dle Eurostatu v Polsku 5,40 Kč/kWh a v Maďarsku 2,82 Kč/kWh oproti 7,87 Kč/kWh v České republice? Na neschopnost českých vlád poukazuje Noveský také v otázce ceny plynu. Ta byla ve stejném období, tedy druhém pololetí 2023, na Slovensku 16,05 Kč/m³, v Maďarsku 8,94 Kč/m³ a v České republice šílených 29,37 Kč/m³. »Přitom ještě v roce 1996 byla celková průměrná cena pro českou domácnost 3 Kč/m³. V zájmu českých občanů, průmyslu a zemědělství lze tedy pouze doufat, že u příští české vlády zvítězí zdravý rozum a národní zájmy a vydá se cestou Rakouska, Maďarska a Slovenska za bezpečným a laciným zemním plynem«.

A za pravdu premiérovi nedává ani pravidelný přehled inflačních očekávání finančního trhu od analytiků České národní banky. Podle přehledu tvořeného šestnácti analytiky by se naši občané měli připravit na další zdražování potravin, zatímco růst platů se sníží. »V následujících měsících nelze očekávat výrazný pokles cen u zemědělských výrobců. U živočišné výroby již dochází k růstu cen. Rostlinná výroba pravděpodobně začne také zdražovat. To se bude postupně přenášet do cen v potravinářském průmyslu, což bude brzdit pokles cen potravin v obchodech,« uvedl Štěpán Křeček, který je zároveň ekonomickým poradcem premiéra Fialy, jenž se proslavil tím, že posílal naše občany nakupovat do zahraničí.

Na pozadí debaty o zvýšení platů politiků, pak minulý týden začala další stávka těch, kteří mají tu smůlu, že si o svých platech nemohou rozhodovat sami a stát pro ně prostředky nenašel. Stávkovat kvůli nízkým platům začali zaměstnanci státních zastupitelství v Praze. Odbory odhadly, že se ke stávce na obvodních státních zastupitelstvích připojilo 102 zaměstnanců ze 109, kteří by za normálních okolností normálně pracovali. Stávka trvala od minulého pátku do úterý a po jejím skončení budou podle mluvčího administrativní pracovníci zahlceni a lhůty pro vyřizování podání se prodlouží. Stávka navázala na třídní stávku zaměstnanců soudů o týden dříve, kterou kvůli nízkým platům vyhlásil Odborový svaz justice.

Ani v europarlamentu však nebylo klidněji, neboť jej minulý týden navštívil maďarský premiér Viktor Orbán, aby představil priority maďarského předsednictví v Radě EU. Návštěvy premiérů předsedající země jsou zcela tradiční. Na této návštěvě však byly dva momenty netradiční. První bylo načasování, kdy byl maďarský premiér donucen návštěvu odložit kvůli povodním, které zasáhly střední Evropu. Druhou deviací od normálu však byla reakce Ursuly von der Leyen a většiny poslanců.

Viktor Orbán zmínil řadu důležitých priorit, jako je konkurenceschopnost, zemědělství či nelegální migrace, předsedkyně Komise a poslanci odmítli využít této možnosti k otázkám na konkrétní kroky, které maďarské předsednictví plánuje, či k představení svých vlastních návrhů tak, jak je u těchto návštěv zvykem. Místo toho Leyen a většina poslanců kteří dostali slovo, zneužili této návštěvy k útokům na Maďarsko. Ve světle reálných problémů, jako je zaostávání Evropské unie za ostatními velkými ekonomikami, poslanci kritizovali Maďarsko za to, že si dovoluje mít odlišný pohled na konflikt na Ukrajině a mluví o potřebě jednat o míru. To, že si Orbán dovolil mluvit o problémech uvnitř Unie a místo toho věnovat svůj proslav především konfliktu na Ukrajině, bylo některými, jako předsedou evropských lidovců Markem Weberem, označeno za »šokující«.

To jsou zástupci občanů Evropské unie? Když odmítají diskutovat o problémech těchto občanů a chtějí mluvit jen o neustálém podporování krveprolití na Ukrajině? Když místo hledání řešení na tyto problémy zneužívají příležitost k debatě k útokům pro své vlastní zviditelnění? Občas mám pocit, že nesedím v orgánu zastupujícím zájmy občanů Evropy, ale v orgánu, který má na starosti hlavně Ukrajinu.

To, co se v současnosti odehrává s ČT a ČRo, to není jen zvýšení poplatku. To je de facto daň z vlastnictví televize, rádia, internetu a chytrého telefonu. Vůbec nevidím důvod k plošnému zvyšování poplatků, které vytáhne z kapes občanů více než 1 miliardu ročně. A to ve chvíli, kdy je celá řada finančních toků v ČT opředena mlhou. Naopak jsem toho názoru, aby si produkty ČT platili pouze ti, kdo se na jejich tvorbu dívají a jejich tvorbu konzumují. Dálniční známku také potřebujete jen tehdy, když jezdíte po dálnici.

ZADAVATEL / ZPRACOVATEL: KSČM
STAČILO! Kateřina Konečná.

Piráti – lepší opice než opozice?

Pirátská strana, ta kdysi nadějná parta bojující za transparentnost, rovnost a konec korupce, konečně nalezla své místo. Po dlouhých třech letech hibernace ve vládě Petra Fialy, kde se přeměnili z divokých kritiků na poslušné příkyvovače, přišel moment pravdy – vyházov jejich kapitána Ivana Bartoše z postu ministra pro místní rozvoj a šéfa digitalizace. A co teď? Teď jsou, dle vlastních slov, »lepší opozicí« mimo vládu. Směle se tedy pasují do role strážců morálky a čistoty politiky. Jen škoda, že jim tři roky nevedlo, že se vládní korupce rozpínala stejně rychle jako internetové

připojení v dobách pirátské slávy.

Kauzy jako Dozimetr z Rakušanova hnutí STAN a Stoka od samotné líhne ODS Petra Fialy nikomu z Pirátů nevedly. Hlavně, když byla koryta! Kdo by se obtěžoval zvednout hlas, když máme vládní křesla a vliv? Ale teď, když už to vypadá, že je třeba vyklidit stoly, najednou jsou tady ti praví strážci demokracie. Opozice? Ano, říkají Piráti pyšně a bez rozpaků. Jenže po tolika letech tolerování všeho, co slíbili, že budou ničit, už spíš připomínají partu opic házejících banány, než dravé piráty toužící po spravedlnosti.

Piráti v kleci vládní loajality

Když se podíváme na roky pirátského vládnutí, vidíme stranu, která začala bojovat proti »starým pořádkům«. Místo toho se v tichosti přizpůsobili a naučili perfektně plavat v politických vodách. S každým novým skandálem, ať už to byla kauza Dozimetr nebo Stoka, jsme očekávali, že Piráti vytáhnou kotvu a udělají vlny. Místo toho se ozvalo jen jemné »plop«, když pustili kotvu na dno a zůstali sedět.

A teď, když je po všem a kapitán byl sesazen, se ze ztichlých členů vlády stávají »lepší opozičníci«. Ale je to opravdu opozice, když tři roky mlčeli? Místo hrdých pirátů teď vypadají spíš jako opice, které konečně pochopily, že banány nejsou všechno. Možná, že by pro Pirátskou stranu nebylo od věci přeorientovat své logo. Zatímco pirátská vlajka vlála kdysi vysoko, nyní by jí snad měla vystřídat nějaká zábavná variace – třeba opice s banánem místo šavle?

Co nás čeká dál?

Pokud Piráti chtějí být opravdu lepší opozicí, mají před sebou hodně práce. Zapomíná se totiž, že pro opozici je klíčová důslednost. Nelze tři roky spokojeně sedět u vládního stolu, mlčet k evidentnímu problému a najednou se pasovat do role zachránců. Pokud to ovšem nebereme jako pokus o novou formu opozičního cirkusu, kde hlavní atrakcí je blesková přeměna politické morálky, která by klidně mohla být vystavena vedle kauz Dozimetr nebo Stoka.

Takže až přistě uvidíte Piráty, jak hlasitě křičí proti korupci a vládním pochybením, možná se zamyslete: jsou to opravdu lepší opozičníci? Nebo jsou jen opice, které si teď musí hrát na něco, co jim už nikdo nevěří? Jan Klán

Hájení zájmů ČR, nebo lobbying zbrojařských firem?

Předsedovi senátního výboru pro obranu Pavlu Fischerovi (za TOP 09) z předkládané vládní informace parlamentu o stavu zajištění obrany státu vychází, že stav naší obrany není dobrý.

Dle vyjádření Pavla Fischera má naše armáda málo vojáků, navzdory úsilí získávat nové posily. Ano, obnovovat v jakékoliv podobě vojenskou základní službu je téměř nemožné, mamánkové a mobilní závlásláci řady vojenských profesionálů moc nerozšíří, a tak armáda bude muset ještě více finančně zacílit na mladíky hlásící se k návratu fašismu na Ukrajině a renesanci fašismu v Evropě.

Prý námtaké chybí ve skladech munice, střely, vojenská technika. Nebyla to ale, pane senátore, právě současná ministryně války Černochová, která rozdala »ze svého« vše co měla na Ukrajinu? Ministryně pětikoalice, ke které patří i »Vaše« TOP 09?

Potřebujeme prý moderní zázemí pro jednotky NATO, které se přes naše území ve velkém přesouvají dále na východ. Bohužel, konvoje vojenské techniky přesouvající se přes naše území jsou každodenní realitou. Stejně jako skutečnost, že choutky Západu na podrobení a zničení RF znamenající »neomezený« přístup k nerostným surovinám neustanou ani po ukončení současného válečného konfliktu na Ukrajině. To ale neznamená, že s pádem Fialovy vlády nedojde k přehodnocení postoje ČR k našemu zapojení do dalších válečných výprav pod vlajkou NATO.

Podle Fischera musí ČR reagovat na další zhoršování bezpečnostního prostředí, jedině věrohodná obranyschopnost prý může z naší strany zapůsobit jako odstrašení nepřítelů, na odstrašení stojí celá síla NATO. Ano, na čem stojí celá síla NATO, viděl celý svět naposledy při ukončení invaze této teroristické organizace v Afghánistánu.

Největší Fischerova výzva přichází samozřejmě na závěr, kdy podle senátora obranný rozpočet na úrovni 2 % HDP nestačí a na zabezpečení státu budeme muset v nejbližších letech vynaložit víc prostředků a mnohem větší úsilí.

S požadavkem na zvyšování armádních financí nad dvouprocentní hranici HDP senátní Fischer pokračuje v alarmování společnosti proti narůstající ruské hrozbě, znamenající ve skutečnosti navyšování zisku, finančního a mocenského kapitálu vojenskoprůmyslového komplexu, a přidává se k mediálním výkřikům současného prezidenta Petra Pavla, jeho loutkovodiče Koláře a dalších vrcholných politických válečných štváčů.

Škoda, že nám velmi dobře placený senátor z peněz daňových poplatníků nesdělil, kam skutečně plynou a plynou peníze určené pro resort obrany. Viz konstatování NKÚ, že ministerstvo obrany nebylo schopné účinně využít poskytnuté peníze, přestože jeho výdaje opakovaně rostou, stejně jako upozornění, že ministerstvo v poslední době uzavírá smlouvy na dodávky zbraní přímo s vládami nebo výrobci bez soutěže. Korupce, jak víme, bují ve všech státních resortech, resort obrany nevyjímaje. Něco o tom ví z minulosti nejen lobbista Marek Dalík, tajemník premiéra Mirka Topolánka (ODS), či ex-ministryně Vlasta Parkanová (TOP 09). Fischerův komentář k vládní informaci o stavu zajištění obrany tak není ničím jiným, než dalším slohovým cvičením pro media a veřejnost, kterak zatáhnout ČR do války s RF za mocenské zájmy USA pod vlajkou agresivního paktu NATO. Iportal Miroslav Kavij

ČEŠTÍ KLASIKOVÉ 8

Karla Havlíčka, podle svého rodiště zvaného Borovský, vnímáme jako zakladatele české žurnalistiky, satiry i literární kritiky. Narodil se 31.10.1821 do kupecké rodiny. Gymnazium, obvyklá filozofie, dokonce seminář. Hodně rychle byl z něho ale vyloučen. Poznal praktiky církve zblízka a stal se jejím celoživotním kritikem. I jeho rusofilství se ukázalo jako zklamání. Roku 1844 se tam stal vychovatelem a poznal, že slovanská vzájemnost je nereálná. Vyznívá to z jeho dílka *Obrazy z Rus*. Přišla první láska, Františka Weidenhofová, ke svatbě však došlo až v roce 1848 s další láskou, dcerou lesníka Julií Sýkorovou (1826-1855). Roku 1846 se stal redaktorem *Pražských novin*, publikoval v satirické příloze *Žihadlo*. Později přešel do deníku *Národní noviny*. Revoluční rok 1848 prožíval velmi intenzivně jako člen Národního výboru a člen rakouského Říšského směnu. Vyneslo mu to první zatčení, po potlačení povstání i zákaz *Národních novin*. Havlíček se tedy dohodl s tiskařem Procházkou a začal v Čáslavi vydávat politický týdeník *Slovan*. Hned první číslo bylo zabaveno pro kritiku nové zemské ústavy, protože byly i s dalšími čísly. Když si dovolil kritiku všemocného ministra Bacha, nemohlo se to obejít bez trestu. 10. března 1851 byl předvolán na policejní ředitelství v Praze, kde mu byl sdělen zákaz pobytu v Praze a zapsán do cestovního dokladu, dále zákaz vydávat *Slovan*.

Na radu *Palackého* tedy Havlíček vydal knižní soubor svých starších článků pod názvem *Duch národních listů*. To ještě prošlo, když ale vydal *Kutnohorské epištoly*, kde tvrdě kritizoval církev, byl oheň na střeše. Zákaz prodeje podnítl o to větší zájem o spis, který byl prodáván tajně za celou zlatku, když původně stanovená cena byla šest krejcarů. Policie vpadla do tiskárny v Kutné Hoře, zabavila zbylé exempláře, prohlédla i Havlíčkův byt. Havlíček píše poté *Palackému*: „...zvětšené překážky dráždí mne jen k vyšší činnosti. Od dětství jsem byl vychován k odporu proti těm mocnostem, s kterými nyní boj vedeme a nemylim, že bych kdy, leč v hrobě, opustiti mohl korouhev českého lva...“

Ještě v listopadu téhož roku 1851 byl Havlíček postaven před soud a obviněn z pobuřování a zločinu rušení veřejného pokoje. Ke zklamání úřadů statečná kutnohorská porota Havlíčka shledala nevinným. Sám císař si proto předvolal Bacha, jak bude postupovat „proti nejnebezpečnějšímu vůdci češství Havliczekovi.“ Závěr známe. Časně ráno 16.12. 1851 vzbudil komisař Dederer Havlíčka a zvláštním spěšným dostavěním přepravil do tyrolského Brixenu. I když – přiznejme si to, bylo to vyhnání docela „fešácké.“ Mohl si pozvat i manželku – ta ale postonávala, namáhavá cesta byla odložena na jaro, kdy za ním i s dcerkou přijely. Rodina byla slušně ubytována v pronajatém domku, Havlíčkovi byla udělena roční apanáž 500 zlatých - plat srovnatelný s vyšším úředníkem, vyšším než měli faráři, učitelé dostávali tak čtvrtinu té částky. Chodil do hospůdky, kde vedl přátelské disputace s dalšími dvěma vyhnanci, s oficírem moravského původu si mohl popovídat také česky. Havlíček se nemohl ale soustředit na nějakou trvalejší práci, nečinnost ho ubíjela. Dokončil jen rozpracovaný *Křest svatého Vladimíra*, napsal *Tyroské elegie* a *Krále Lávr*.

V roce 1854 si Havlíčkovi vyžádali povolení, aby se manželka mohla vrátit - dcerka měla nastoupit školu. Netušili, že se vidí naposledy. Metla 19. století – tuberkulóza, o které nevěděli, Julii brzy připravila o život. Na Havlíčka samozřejmě chodily pravidelné reporty. O rok později usoudilo mocnářství, že by se už mohl z exilu vrátit. Podmínky – přísný dohled a slib apolitičnosti. Havlíček podepsal. Teprve po návratu se dozvěděl o smrti své paní. Revoluční nálady roku 48 opadly – bývalí přátelé s výjimkou Němcové se k němu báli hlásit. I u něho se ale brzy projevila tuberkulóza, která stále gradovala. Nepomohl ani pobyt v lázních Šternberku na našem okrese, 28.7.1856 umírá.

Všimli jste si, že si potpíme spíše na mučedníky než na slavné vítěze? Patron země sv. Václav byl zavražden, Hus upálen, Johánek z Pomuku se nezaslouženě stal ve světě nejslavnějším českým světcem. Vystala potřeba mít v boji proti Rakousku mučedníka novodobého. Pohřeb Karla Havlíčka se stal velkou manifestací národa proti útisku a mocnářství. Traduje se, že na hrob položila Božena Němcová trnovou korunu – ale pravda to není. Šlo o vavřínový věnec, položený na rakev podle jejího nápadu. Dcera Havlíčkových se měla stát dcerou národa. Náš klasik se tak stal mocnářství nebezpečnější svou smrtí než za živa.

Pavel Hruban

Spor o Žižku... Lapka, nebo velikán?

Hra na pravdu se hraje těžce. Může se všelijak zašmodrchat. Záleží ovšem na tom, jak kdo vykládá fakta, co přejde, co zapomene, co vyzdvihne, čemu dá jinou náplň. Závisí také na tom, zda pomine některé souvislosti anebo současné chápání humanity, vztahů mezi lidmi, mezi národy přenese na minulost. Také pod zorným pohledem současnosti, zvláště když je jednostranně zaměřený, lze vykládat minulost. Je tu ovšem také účelovost. Proto některé životopisy lidí mohou být vykládány jednoznačně příkladně a na druhých se hledá ‚každý chlup‘. Tím vykladači vlastně vyzvedávají sami sebe a své názorové proudy. To se ovšem týká i doby, která má být vyzvedávána nebo pomluvena. Tak historie

účelově napomáhá politice vládnoucího názoru.

Dnešek je vzorovým příkladem, jak historii využít ke svým cílům. Stačí si uvědomit zbožštění Václava Havla, jednostranné vyzvedávání činů šlechtických rodů, omlouvání zrádců nebo kolaborantů a současně dehonestaci velkých postav minulosti, k nimž se upínaly zraky obrozenců a někdy i poúnorových vítězů, či sociálního a revolučního hnutí vůbec. Příkladem buď nám postava **Jana Žižky z Trocnova. Výročí jeho smrti u Přibyslavi si 11. Října 2024, připomínáme (1424).**

Nejde mně o přejmenování českobudějovického Žižkova náměstí na Přemysla Otakara II. Žižkovo jméno sem opravdu nepatřilo. Ten patřil k Táboru. Král Přemysl Otakar ano, šlo tedy o správné rozhodnutí. Jenže Jan Žižka do jižních Čech, i když v Českých Budějovicích po něm nebude pojmenováno náměstí, patřil. Narodil se tu, vyrůstal na rodovém zemanském dvorci, a když vyrostl, začal svou malou válku s mocnými Rožmberky a neméně mocným městem Budějovice a vlastně i s kláštery, které byly také mocnější než jeho rodina. Na jejich straně bylo tehdejší právo, i když o ‚právo‘ nešlo, ale často o bezpráví. Měl své důvody. Ti velcí a mocní pokoušeli a olupovali malé. Jim sloužila tehdejší moc, zákon a ozbrojený žoldněř. Proto se ti malí bránili. Dokonce se mstili. Věděli, že jinak se jich nikdo nezastane. Taková byla doba. Žižka tedy nebyl jediný, ani výjimečný. Tehdy lidský život denně visel na vlásku a právo

síly vítězilo nad milosrdenstvím, i když *Kniha knih – Bible* a *Desatero*, stejně jako kněží z kazatelen, tvrdili něco jiného. Nebyla ovšem jednoduchá cesta, kdy se z lapky stal člověk stoupencem kritiků takových praktik a dokonce i kazatelů a reformátorů, jako byl Jan Hus.

Jan Žižka bojoval leckde. Doma i v severním Polsku, kde si Řád německých rytířů chtěl podrobit zemi. Snad dokonce v památné bitvě u Grunwaldu, která navždy zastavila expanzi bojovného řádu. V Praze, už ve službách českého krále, chodil na Husova kázání a stal se jeho stoupencem. Postavil se mezi mstitele jeho zákeřného odsouzení. Byl údajně jedním z motorů První pražské defenestrace, která vlastně zahájila ozbrojený odpor Husových následovníků. Stal se vůdcem plzeňských kališníků, aby s nimi nakonec odešel na Tábor.

To, že se hnutí postupně změnilo v nenávisť odpůrce krále Zikmunda, katolických šlechtických rodů, klášterů a církve potácející se v krizi, bylo zákonitě. Střet byl očekávatelný. Někdo musel vyhrát, přičemž druhá strana se svými odpůrci zacházela hrůzně. Žádný humanismus. Část našich historiků se ovšem přiklání k tomu, že Žižka nebyl horší, ba spíše lepší, než jiní. Byl produktem své doby. Kdyby se přiklonil k myšlenkám Tomáše Štítného, prohrál by. Musel odpovědět železem a ohněm. Jen tak se dalo vyhrávat. Chovat se stejně jako jeho odpůrci.

Brzy se projevilo jeho vojenské nadání. Postupně se dostal do čela radikálního husismu. Nebyl jiný vojevůdce, kterému by se jeho ‚boží bojovníci‘ zcela vědomě v důvěře podřizovali. Tábor, kam dorazil po vítězné bitvě u Sudoměře, ho postavil do svého čela, ale byl to také Tábor, jenž ho donutil odejít a hledat jiné město, jež by převzalo vedení odporu proti papežencům. Našel si Hradec Králové, připojila se další husitská města. Donutil dokonce váhavé pražské kališnické hnutí podřít se a poté místo drancování či zničení, ozbrojence připojil ke svému vojsku a táhl na Moravu.

Vyhrál všechny své bitvy. Porážel daleko silnější vojska poslaná proti němu. Přispěl do teorie válečnictví mnoha novými podněty. Převzal moudré myšlenky svých předchůdců a dokázal je dovést k dokonalosti. Vítězil, ač nemocen a nevidomý. Překvapivě zemřel při dobývání přibyslavského hradu. Jeho nemoc by se prý dnes vyléčila operací a antibiotiky. Podle profesora Thomayera mělo jít o sepsi pocházející z nežitového ložiska.

Pro některé propagandisty dneška, kteří se chlubí i diplomem na *Fakultě sociálních věd UK*, tedy dnešní prorežimní Vysoké školy politické, je Žižka prototypem představitele husitského hnutí, netolerantního k ostatním, nepodřizujícího se řádu a ustáleným pravidlům, lapkou, násilníkem a žoldněřem. Nedostatek dokumentů jim dává možnost k vymyšlení ‚legend‘. Vážím si proto těch, kteří mají reálné přístupy. Nebráním tím pojetí předlistopadové minulosti. Také to bylo poplatné své době. Bylo však ve svých výkladech mnohem bližší *Palackého* a *Masarykova* pojetí Žižkovy osoby než *Pekařovu* přístup. Ztotožňuji se proto s hodnocením, které zapsal *František Šmahel*, náš významný znalec husitství: *Žižka vstoupil do revoluce jako zanícený vyznavač kalicha a horlivý stoupenec nápravy světské církve i křesťanského života. Zcela v duchu nekompromisního pojetí zákonnosti evangelia, jež vyznačovalo celou českou reformní školu, neuznával koexistenci různých ‚pravd‘ a různých přístupů k poučení Písma. Pravda byla jen jedna, ta pocházela přímo od Boha a tu také Žižka jako jedinou uznával. Jeho přímočará, nemeditativní povaha žádala si víry opřené o jasné a srozumitelné formule. Čtyři pražské artikule ve znění, které uznával, poskytl mu je v plné míře. Této summy se přidržel jako nedotknutelného osobního kréda, tuto summu nelitostně požadoval od druhých.*

Jaroslav Kojzar

Ajajaj, tohle je ale zádrhel..., Mašín už není hrdinou?

Celý svůj profesní život ctím zásadu, že jako novinář nejdříve zkoumám obsah řečeného či napsaného, resp. zda je pro mě nějak přínosný, a teprve potom se podívám, kdo to či ono řekl nebo napsal. Ne jinak činím i v tomto konkrétním příkladu Josef Mašina. Způsob, jaký zvolil k odchodu z republiky, pro mě je a vždycky bude nepřijatelný. To vám ale nesdělují nic nového. Nicméně...

Ted' jsem se shledal s jeho aktuálním názorem v rozhovoru, jenž poskytl *Parlamentním listům*. »Dnes se bojíte, aby vám Putin nevezl svobodu. Ale vy už žádnou svobodu nemáte. Vždy, než něco uděláte, musíte se na to jet zeptat do Bruselu. Jste jen vazalové,« řekl mimo jiné bývalý protikomunistický bojovník *Josef Mašín*. Nedávno totiž debatoval online s lidmi v pražském *Löwitově mlýně*. »Prvního prezidenta si zvolili sami komunisti. Byl to alkoholik, a oni věděli velice dobře, proč si ho zvolili. Vy Češi jste na něj hrdí. Jmenuje se po něm letiště a já nevím, co všechno. Nevím, jestli je ale před letištěm vystaven i Havlův obrázek, jak stojí s *Madlenou Albrightovou* s *pochcanejma kalhotama, ožralý*. I tak reprezentoval Česko.« Ostatně s celým světem to podle *Mašina* nevypadá moc dobře: »*Mad'arský žid Soros* je pro zrušení zdejších zákonů proti drogám a chce svět bez hranic. Ted' to po něm přebírá jeho syn. V Americe mají už 220 radiových stanic, kde ty jejich lži budou rozšiřovat. Vás i nás krmí sdělovací prostředky celé čtyři roky tím, jak je *Biden* schopen. Myslím, že i vy jste viděli, jak nedokáže najít hajzl. To je prosím vůdce celého světa.« K Česku však také poznamenal: »*Opravdu vám přeji, abyste našli schopného lídra, který vás dostane z toho marasmu.*«

Sakra, to je ale rána. A už přicházejí první reakce. Samozřejmě nejdříve od těch, pro něž byl až dosud *Josef Mašín* hrdinou protikomunistického odboje, a kterého rok co rok navrhuji prezidentovi na státní vyznamenání. V tom »návrhovém« podtextu vždycky čtu – škoda, že těch komunistů nezabil víc... Bum báb, ostrý střih a najednou se mainstreamu ani *Mašín* nehodí, poněvadž ve svých 92 letech už nemá důvod nemluvit pravdu. Třeba *Seznam* z něho v reakci na onen rozhovor v *PL* dělá senilního dědka – citují jakéhosi redaktora *Petra Míču*: »*Trumpovec Mašín se ale bohužel dopouští i mnohem horších přešlapů. Ten další... je i proti dobrému vkusu* (to na margo pochcaného Havla – viz citace o pár řádků výše – pozn. red.). *Nevím, nakolik je to i projev opravdu pozhnaného Mašínova věku, a nakolik něco jiného. Josef Mašín se ale pohybuje ve světě dezinformací a úplně mu musel propadnout. Jako další důkaz poslouží jeho citát z téhož rozhovoru, ze kterého je patrné, že Mašín věří konspirační teorii o zfalšování výsledků amerických prezidentských voleb v roce 2020: ‚Pokud budou opravdu demokratické – a ne takové, jako před čtyřmi lety – pak by musel, jako už tehdy, vyhrát Donald Trump.‘«*

Takhle to u nás chodí. Ani zabítí komunisté, coby zářezy na pažbě, nejsou garancí trvalé obliby, takřkajíc obliby pod penzí. Přitom *Mašín* v tomto ohledu nevyпустиł jedině živé slůvko a stran Havla se ještě hooóódně mírnil... Těch *Václavových* příhod s chlastem jsou desítky a desítky..., jenže ony se nehodí do krámu, lhostejno, kdo s nimi vyjde ven. *Mašina* nevyjímáje.

Robert Fish, ipo

Kalendáře KSČM na rok 2025 - cena 65 Kč

Zpravodaj OV KSČM Kladno: Adresa redakce: ul. *Milady Horákové 497, Kladno 2*, tel.: 312 687 909, 725 646 013, 602 138 077

e.mail: ov.kladno@kscm.cz, WEB://<http://kladno.kscm.cz> **MIČ 47**

Nevyžádané příspěvky se nevracejí.